

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Anthologia Sacra

Ex Probatissimis Vtrivsqve Linguæ patribus collecta, atque Octastichis
versibus comprehensa

Billy, Jacques de

Parisiis, M.D.LXXV.

A mundo iam caduco abducendum amorem esse. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50828)

S A C R A

Cernemus Triadis tempus in omne diem.

S C H O L I A.

Infantem tumida) D. Ioannes

Paran.
1. ad
Theod.
Capf.

Chrysoftomus huiusce vite calamitates secum reputas, adeoque densas tenebras, ut etiam perspicacissimi quique non nisi per speculum & in ænigmate videantur homines infantibus materna aluo adhuc inclusis non ineptè comparat. Nunc, inquit, quemadmodum in utero puellus, sic in mundo vivimus multis interclusi augustiis, venturique seculi neque fulgorem neque claritatem valentes intueri. &c.

A mundo iam caduco abducendum amorem esse.

13.

D*iffuge munde senex, tam foede et sordide, vix iam
Fallere qua possis, ars sit ut vlla tibi.
Nec mirum invenem multis placuisse: seniles*

Nunc iam ruga genas inficit ito procul.

*Quàm sunt laudandi, qui te florente iuventa
Spreuere, et luxus, deliciasque tuas:*

*Tam sunt in vitio, qui nunc in fata ruentem,
Atque omni vacuum prosperitate colunt.*

SCHOLIA

Mundus, inquit Augustinus, *Epist. 45.*
tanta rerum labe contritus est, ut *ad Ar-*
etiam speciem seductionis ami- *mentar.*
ferit. Nam quantum illi laudandi
atque prædicandi sunt, qui dignati
non sunt etiam cum mundo flo-
rente florere, tantum increpandi
& accusandi sunt, quos perire cum
pereunte delectat. Et rursus alio *Serm.*
loco: Si finis mundi est, migran- *245. de*
dum est de hoc mundo, non amā- *temp.*
dus est mundus. Ecce turbatur
mūdus, & amatur mūdus. Quid
si tranquillus esset? Formiso quo-
modo hæreris, qui sic amplecte-
ris fœdum? Flores eius quomodo
colligeres, qui à spinis non reuo-

S A C R A

Serm. 29.
de verb.
Dom.

cas manū? Nō vis relinquere mū-
dū: relinquit te mūdus, & seque-
ris mundū. Ac rurs⁹ alibi mundū
ita alloquitur: O mūde immūde,
quid strepis? quid auertere cona-
ris? tenere vis pariēs: qd faceres,
si maneres? quē nō deciperes dul-
cis, si amarus alimenta mentiris?

45. epist.

Quam sunt laudandi) Hæc ex ea e-
pist. Augustini, quā modo citaui-
mus, sumpta sunt. Et sanè quid
tam preposterum, quàm, cum tot
pij homines mundi amorem, etiā
cūm lætissima quadam facie om-
nibus arrideret, dulcissimisque
illecebris plenus esset, ex animo
suo prorsus eiecerint, nos contra
ita ei addictos affixosq; esse, vt ne
tot quidem scandalis & calami-
tatibus, quibus vndique scater,

Lib 1. de
ciuit. deo
cap 33.

ab eo dimoueri possimus? Scipio
Nasica, cum urbem Romanā lu-
xu perditam ac profligatam cer-

neret, illud dicere solebat, Stant
 mœnia, ruunt mores. Nos verò
 vtrūque dicere possumus, ruunt
 mœnia, ruunt mores: vel, quod
 grauiter scribit hieronymus, Or- *Epist. ad*
 bis terrarum ruit, & vitia in no- *Gaudēt.*
 bis non ruunt. Vnde etiam Cy-
 prianus ab imminente mundi
 exitio Demetrianum ad æternæ
 vitæ studium hortatur. Mundus,
 inquit, iam loquitur, & occasum
 sui rerum labentium probatione
 testatur. Et Chrysostomus id me- *Chryf. de*
 ritò queritur, nemini in mētem *vanit. et*
 venire, quòd hæc mundana bre- *brenit.*
 ui ruitura sint, cum tamen res ip- *vita.*
 sæ quotidie hoc clamēt. Húcque *epist. 136*
 spectat elegans illa Augustini si-
 militudo, in epist. ad Cler. & pop.
 Hippon. Sicut ad loca munitiora
 festinantius migrant, qui ruinam
 domus vident contritis parieti-
 bus imminere: sic corda Chri-

S A C R A

stiana, quanto magis sentiunt mundi huius ruinam crebrescentibus tribulationibus propinquare, tanto magis debent bona, quæ in terra recondere disponebant, in thesaurum cœlestem impigra celeritate transferre. Et si aliquis humanus casus acciderit, gaudeat qui de loco ruinoso emigravit. Si autem nihil tale fuerit subsecutum, non contristetur, qui quandoque moriturus, immortalis Domino, ad quem venturus est, bona propria commendavit.

Tam sunt in vitio) D. Gregorius hom. 18. in Ezechielem, postquã sui temporis calamitates fusissime descripsit, his verbis utitur: Quid est ergo quod in hac vita libeat, fratres mei? Si & talem mundum adhuc diligimus, non iam gaudia, sed vulnera amamus. Et

paulo post: Despiciamus ergo ex
toto animo hoc præsens seculum
vel extinctum. Finiamus mundi
desideria, saltem cum mūdi fine.

*Lib. 3. ca.
vlt.*

Ac rursus in eandem sententiam
in dialogis suis ad hunc modum
loquitur. Despiciendus à nobis
hic mundus fuerat, etiamsi blan-
diretur, si rebus prosperis de-
mulceret animum. At postquam
tot flagellis premitur, tanta ad-
uersitate fatigatur, tot nobis
quotidie dolores ingeminat, quid
nobis aliud quàm ne diligatur
clamate? Verùm in Homiliis suis
in euangelia dolentius adhuc ita
loquitur: Sancti isti ad quorum
tumbam consistimus, florentem
mundum mentis despectu calca-
uerunt. Erat vita longa, salus cō-
tinua, opulentia in rebus, fœcun-
ditas in propagine, tranquillitas
in diuturna pace: & tamen cum

Hom. 28

S A C R A

in seipso floreret, iam in eorum
cordibus mundus aruerat. Ecce
iam mundus in seipso aruit: &
adhuc in cordibus nostris floret,
Vbique mors, vbique luctus, v-
bique desolatio, vndique percu-
timur, vndique amaritudinibus
replemur: & tamen cæca mente
carnalis concupiscētiae ipsas eius
amaritudines amamus. Fugientē
sequimur, labenti inhæremus. Et
quia labentem retinere non pos-
sumus, cum ipso labimur, quem
cadentem tenemus. Aliquando
nos mundus delectatione retra-
xit à deo. Nunc tantis plagis ple-
nus est, vt ipse nos iam mundus
mittat ad Deum.

Contemptum Dei in causa
esse, cur carni animus
minimè imperet.